

Dely János nótaszövegeiből

A 2001-ben elhunyt Dely János hagyta rám ezeket a nóta szövegeket vagy verseket, amelyeket valószínűleg katonai szolgálata alatt jegyzett le:

Mért kerültél az utamba, ha tudtad, hogy nem szeretel engem,
Álmodtad csak a szerelmet, hogy ami szép van, megtaláltad bennem.
Azt mondtad, hogy hön szeretnél, de szívemet kérted,
Nem hiszed, hogy nagyobb az, ha ez a szív meghasad érted.

Mért zárod be kaputokat vasárnap, ha érkezésem várod,
Azt monddod, hogy kerülsz, mert a boldogságod nálam nem találsz.
Pedig tudom éjszakánként meggyötör a bánat,
És mégis, amikor felébredtél engem mégis ott kerestél nálad.

Villány 1953. 4. 19.
Dely János örm.

Valamikor fehér rózsza volt az én virágom,
Valamikor te voltál az üdvöm, boldogságom.
Amióta a szívemet összetörted mint egy fehér rózsát,
Azóta csak álmaimba járok el tehozzád.

Néha mikor álmaimba fehér rózsát látok,
Ilyenkor már tenéked is mindent megbocsájtok.
De amikor felébredek megtudom a gyötrő valóságot,
Felzokog a szívem mikor fehér rózsát látok.

Azóta nincs fehér rózsza ezen a világon,
Nincsen olyan kislány, kinek mondjam, hogy a szívemből imádom.
Amióta veled együtt éltünk minden álmat,
Azóta csak egyedül a jó Istent imádom.

Villány 1953. 4. 19.
Dely János örm.

Egy boldog nyár Budapesten,
Száz boldog óra Veled,
Sok új nagyszerű érzés,
Kapcsolja hozzád életem.

Nézd, nekünk szép ez a város
És nekünk csillog a fény.
Meg a boldogság, ami vár ott ránk,
Szeress hát úgy, ahogyan én.

Ne neved, ha könnyes szemmel járok,
Elmúltak már a régi szép álmok.
Ezt a fájós bús szívemet tépd ki!
Nem akarok te nélküled élni.

Ha szembe jössz, nem merek rád nézni,
Bánatomat a szívem nem érzi.
Az élettől már semmit nem várok,
Ne neved, ha könnyes szemmel járok.

Amikor még a tavaszban álmodozva jártam,
Az élettől mennyi szépet, mennyi sok jót vártam.
Nem tudtam hogy bánat is van, a szívem úgy tud fájni.
Boldogságtól mosolygós szem könnyessé tud válni.

Azóta elmúlt a tavasz, elmúlt a nyár is,
Megtanultam, hogy van bánat, van könny-hullatás is.
Hogy egy asszony-kacagástól a szív úgy tud fájni,
Megtanultam vérző szívvel mosolyogva járni.

Lassan lassan elfelejtem göndör hajad színét,
Lassan-lassan elfeledem csókjaidnak ízét.
Lassan most már elfeledem, hogy valamikor ki voltál nékem,
De azt az egyet nem feledem, hogy a hűtlenséged oka lett a szegénységem,
lett a szegénységem.

Mért is áltál az utamba, hogyha mást szerettél?
Mért mondtad, hogy engem szerettél, s hűséget esküdtél.
Nem baj az, ha zokogni fogsz valamikor majd az utca sarkon,
De én már akkor mást szeretek, Téged asszony elfeledlek, sírhatsz te utánam!